

Vorige week zondag was het Pasen. U denkt misschien: hij vergist zich, Pasen was twee weken geleden. Nee, ik vergis me niet: vorige week zondag was het Pasen, namelijk in de oosterse kerken. In landen als Oekraïne waar steden en dorpen verwoest zijn, mensen zo immens lijden, de lichamen op straat liggen. Maar vorige zondag vierden ze Pasen.

Heb je daar iets aan, terwijl het oorlogsfront misschien maar een paar kilometer van je af is en er zomaar een lukraak afgeschoten raket kan inslaan? 'De Heer is waarlijk opgestaan', is dat geen vrome doodoener waar je niks mee kunt tussen al dat geweld en al die haat?

Wij westerse mensen vinden dat extra moeilijk. Wij – mijzelf inclusief - zijn het gewoon gaan vinden dat 'het paradijs' er nu al is. Dat de Bijbel daar heel andere dingen over zegt, namelijk dat het in de tijd dat de boodschap van Jezus de wereld overgaat eerder moeilijker dan makkelijker zal worden, daarmee kunnen wij – mijzelf inclusief – moeilijk uit de voeten.

Voor veel mensen in Oekraïne ligt dat nog net iets anders. Hoewel een snel verwesterend land - dat went en verwent snel -, zit daar nog 70 jaar onderdrukking door het stalinisme in de collectieve herinnering. Christenen in Oekraïne weten nog hoe waar het is wat iemand van de vervolgte kerk eens zei: "De normale situatie van een christen in deze wereld is dat 'ie lijdt". En dat doen ze dus opnieuw daar, en hoe! Maar vorige week vierden ze Pasen. Bijzonder hoe een priester van de kerk daar het zei: "De hemel is dichterbij. God is dichterbij. Ook de dood is dichterbij."

Pasen vieren in een donkere wereld...., wij lazten vandaag ook een Paasverhaal in Handelingen 8. Nee, hier geen open graf, geen vrouwen die het ontdekten en geen engelen. En toch een Paasverhaal, dat ons misschien een beetje kan helpen. Vijf dingen pak ik er uit op. Een handvol, dus tel maar mee...

1. Te midden van dood en geweld

We zouden zo maar vergeten: dit zo mooie verhaal speelt zich af in een heel donkere wereld. Net hiervoor is de vooraanstaande christen Stefanus door een woedende meute gelyncht. En de christenvervolger Saulus organiseert complete razzia's, zo lezen we vóór en ná Handelingen 8. Kan de hemel dan toch dichtbij zijn? Kan God dichtbij zijn? Ja, zegt de Bijbel, namelijk door ons tussen die twee dieptepunten van lijden in dit verhaal aan te bieden. Een Paasverhaal, want te midden van de dood gaat God dan toch zijn weg van leven. Ondanks alle geweld en haat, trekt Hij zijn plan.

2. Anders leren kijken

Het is een mooi verhaal, heel bekend ook... Met die diaken Filippus, die aan een Ethiopische man de Bijbel uitlegt en hij gaat geloven in Jezus. Maar zou het de krant halen, als ze die hadden in die tijd? Ik denk het niet. De razzia's van christenvervolger Saulus deden dat ongetwijfeld wel. Maar het verhaal van één gefrustreerde Ethiopiër en zijn bekering op een verlaten weg... Kansloos toch? Tenzij je anders gaat kijken. Het geheim klinkt door in het woord 'vreugde' (vers 39). Dat gaat over een houvast, hoop en diepe blijdschap, die alles draagt en omspant. Het tekent een levensverandering waardoor andere dingen in je leven belangrijk worden en beslissend blijken. Je kijkt dan ook anders naar de werkelijkheid. En hoe vreselijk en dreigend ook, niet de zwaarden van de soldaten van Saulus en niet de kanonnen van Poetin zijn dan uiteindelijk beslissend. We weten van een Heer en zijn weg van liefde. We mogen geloven dat alles wat vanuit zijn liefde wordt gedaan er het meeste toe doet. Bouwstenen van Gods nieuwe wereld zijn het – nu al en straks voorgoed!

Zouden ook wij (opnieuw) zo kunnen leren kijken? Zo leven dan ook? Het kan die boodschap voor je zieke buurvrouw zijn, dat bezoekje aan die man in jouw buurt die iedereen negeert, het helpen van je klasgenoot die er vaak buiten valt... Je haalt er de krant niet mee. Het levert je geen groot salaris en luxe leven op. Maar -, en dat is een zaak van geloof - God kan daar iets mee doen dat zoveel kostbaarder is.

EEN PAASVERHAAL IN EEN DONKERE WERELD

3. God werkt persoonlijk in levens van mensen

In de geschiedenis over de Ethiopische ambtenaar verandert het leven van één mens. Zo wil God dat kennelijk. Was het niet makkelijker als God veel meer mensen tegelijk verandert? Met één knip van zijn almachtige vingers desnoods? Wat een lijden zou dat misschien besparen?

Maar zo doet God dat dus niet. De reden is dat Hij ons liefheeft. Niet als marionetten aan een touwtje, maar als vrije mensen met wie Hij een band wil aangaan. Ik kan warm worden van de gedachte aan deze zo persoonlijke liefde van God. Het betekent wel dat Hij mij persoonlijk serieus neemt en mij verantwoordelijk houdt voor mijn vrije keuzes en daden. Dat betekent dus ook dat ik die vrijheid zou kunnen misbruiken door heel erge dingen te doen. God is dan niet een soort 'Tita Tovenaar' die het wel even voorkomt.

God persoonlijke liefde verklaart ook de (voor ons beperkte menselijke besef) 'langzame weg' die God gaat... De weg van het kleine, mag je het ook noemen. Een weg van miljoenen, zelfs miljarden persoonlijke levensverhalen de eeuwen door. Waarbij steeds de persoonlijke vraag van God klinkt: 'Wil jij het verhaal van jouw leven samen met Mij schrijven?'

Bijzonder vind ik daarbij hoe God oog heeft voor mensen die zich uitgesloten of uitgestoten weten. Zoals deze eunuch, aan wie zijn mannelijke seksuele vermogens al in zijn jonge jaren waren ontnomen. De tempel in Jeruzalem mocht hij daarom niet in. Maar God zoekt zulke mensen als eersten op. Van laatsten maakt Hij eersten. Dat moeten we in de gemeente van Christus nooit vergeten!

4. De kern is dat je Jezus ontdekt

Waar zou het precies over zijn gegaan in het gesprek op die wagen? Wat zou Filippus over Jezus hebben verteld? Deze Ethiopiër las uit Jesaja 53. Dat zullen ze vast helemaal hebben gelezen. Ook die moeilijke woorden over 'zonde' en 'schuld' en 'overtredingen' waarvoor Gods dienaar moest lijden. Lastig, vinden ook wij misschien. Maar het zou kunnen dat je deze woorden nodig hebt om iets te begrijpen van er in onze wereld gebeurt.

Over het offer van Gods dienaar in Jesaja 53 zullen ze hebben gesproken, en hoe Jezus dat offer heeft gebracht. Over Pasen zal het gegaan zijn; ook dat in Jesaja 53. In de taal van het Oude Testament wordt het loon voorzeggd dat Gods dienaar mag ontvangen. Zijn 'onderste weg' loopt uit op de overwinning. Het komt allemaal samen in 'Jezus'. Dat geeft je een ander perspectief om uit te leven. Perspectief op de werkelijkheid van God, die zich dwars door deze werkelijkheid heen meldt en steeds weer baan breekt.

5. Je wordt een getuige

We komen er in dit prachtige Bijbelverhaal niet omheen: dan word je zelf een getuige. Net zoals deze Ethiopiër. Volgens legenden stond hij aan de basis van de Ethiopische kerk. Ik lees niet dat deze man, toen hij weer thuis was, ging preken. Wel dat hij verder reisde met vreugde. Nog een keer dat woord 'vreugde' dus. De vreugde van het evangelie van Jezus is een vrucht van de heilige Geest. En dat werkt aanstekelijk. Nee, de wereld rondom deze Ethiopiër was niet meteen anders. Aan dat koninklijke hof, waar hij als eunuch zijn werk deed, had hij nog dezelfde ingewikkelde positie. En in Jeruzalem ging de vervolging van de gemeente gewoon nog door... Maar er is een gedeelde vreugde die het houdt en de toekomst heeft. Want het is de toekomst van Jezus, onze levende Heer!

Houd dat woord 'vreugde' vast, zou ik u en jou willen zeggen. Het kan werken, ook vandaag. Niet gemakkelijk, niet weggijkend van het leed in de wereld. Integendeel, we protesteren tegen het onrecht en helpen waar we kunnen. Juist omdat het Pasen is geweest. En als mensen in Oekraïne dat vieren, dan wij toch ook?

Tot slot: nog even terug naar dat Paasfeest in Oekraïne. In het artikel dat ik er over las ging het ook over een bijzonder ritueel met 'heilig water', waarmee de priester zijn gemeenteleden besprenkelt en zegent. Het doet denken aan de doop die de Ethiopiër in ons Bijbelverhaal ontving. Teken van Gods nieuwe begin met hem en zijn nieuwe begin met God. 'Als herboren', antwoordt een kerkganger op de vraag hoe dat voelt en vervolgens vertelt hij over de bombardementen heel dichtbij en over het leven in een gangenstelsel onder de grond.

En dan... aan het eind van de Paasdienst kregen alle kerkgangers een ei mee. Ook dat is een gewoonte in de oosters-orthodoxe kerken. 'Woistinu Voskrese', staat er op: 'Jezus Christus stond op'. En de priester legt uit: 'Ons paasei is daarvan het symbool. Onze ziel is erin. En zoals Jezus Christus opstond, doen wij dat ook.'

Vraag: Hoe beleef jij het Paasevangelie in een donkere wereld?